

AKITA AMERYKAŃSKA

TŁUMACZENIE : Olga Jakubiel.

Rewizja i uzupełnienie tłumaczenia polskiego sierpień 2022 Mirosław Redlicki

POCHODZENIE: Japonia.

ROZWÓJ: USA.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 06.01.2015

UŻYTKOWOŚĆ: Pies do towarzystwa.

KLASYFIKACJA FCI: Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.

Sekcja 5 Szpice azjatyckie i rasy pokrewne.

Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Początki historii amerykańskich akit przypominają historię akit japońskich.

Od 1603 roku, w okolicy Akity, używano do walk psów akita matagi (były to średniej wielkości psy, polujące na niedźwiedzie). Od roku 1868 akita matagi krzyżowano z psami tosa i mastifami. W efekcie, gabaryty psów tej rasy zwiększyły się, lecz utracone zostały charakterystyczne cechy typu szpica.

W 1908 roku zakazano walk psów; niemniej jednak zachowano tę rasę i poprawiono jej typ, czyniąc ją jedyną dużą japońską rasą. W efekcie, w roku 1931, dziewięciu największych i najwybitniejszych przedstawicieli rasy uznano za „pomniki przyrody”.

Podczas II Wojny Światowej (1939-1945) futer tych psów używano powszechnie do wyrobu mundurów wojskowych. Policja wydała rozkaz pojmania i konfiskaty wszystkich psów, z wyjątkiem owczarków niemieckich, do celów militarnych. Niektórzy miłośnicy rasy próbowali omijać rozkaz poprzez krzyżowanie akit z owczarkami niemieckimi. Po zakończeniu drugiej wojny światowej, drastycznie zmalała liczba akit; wśród ocalałych wyodrębniły się trzy niezależne typy: 1) akity matagi, 2) walczące akity, 3) akity-owczarki. Sprawilo to, iż sytuacja rasy stała się niezwykle skomplikowana.

Po wojnie, podczas procesu przywracania czystości rasy, krótkotrwałą, lecz ogromną popularność zdobył pies z linii Dewa – Kongo-go. Wiele akit z linii Dewa, wykazujących cechy mastiffa i owczarka niemieckiego, zostało przywiezionych do Stanów Zjednoczonych przez członków Sił Zbrojnych.

Akity z linii Dewa, inteligentne i zdolne do przystosowywania się do różnego otoczenia, zafascynowały hodowców w Stanach Zjednoczonych i w ten sposób linia rozwinęła się poprzez wzrost liczby hodowców i wielki wzrost popularności rasy.

Amerykański klub rasy założono w roku 1956, natomiast American Kennel Club (AKC) uznał rasę (rasa uzyskała wpis do księgi hodowlanej i oficjalny status wystawowy) w październiku 1972 r. Jednakowoż, w tym czasie AKC i JKC (Japan Kennel Club) nie uznawały wzajemnie swych rodowodów, dlatego też nie istniała możliwość wprowadzenia do programu hodowlanego nowych linii z Japonii. W związku z tym, akity w Stanach Zjednoczonych zaczęły wyraźnie różnić się od akit hodowanych w kraju pochodzenia rasy. W Stanach Zjednoczonych ukształtował się swoisty typ akity, o niezmiennych od 1955 r. cechach charakterystycznych. Natomiast akity w Japonii kojarzono z akitami matagi, w celu przywrócenia pierwotnej czystości rasy.

WRAŻENIE OGÓLNE: Duży, mocny, harmonijny pies o dużej masie i mocnym kośćcu. Szeroka głowa, tworząca tępo zakończony trójkąt, z głęboką kufą, stosunkowo małymi oczami i stojącymi uszami, pochylonymi do przodu niemal w jednej linii z tylną krawędzią szyi, jest charakterystyczną cechą rasy.

WAŻNE PROPORCJE:

- Stosunek wysokości w kłębie do długości tułowia wynosi 9:10 u psów i 9:11 u suk.
- Głębokość klatki piersiowej stanowi połowę wysokości w kłębie.
- Stosunek odległości od czubka nosa do stopu do odległości od stopu do potylicy wynosi 2:3.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT : Przyjacielski, czujny, czuły, dostojny, pojętny i odważny.

GŁOWA: Masywna, ale harmonizująca z tułowiem, pozbawiona zmarszczek, gdy pies jest rozluźniony. Głowa, widziana z góry, tworzy tępo zakończony trójkąt.

MÓZGOCZASZKA :

Czaszka: Płaska i szeroka między uszami. Płytką bruzda rozciąga się na czole.

Stop: Wyraźnie zaznaczony, ale niezbyt stromy.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: Szeroki i czarny. Nieznaczny i rozproszony brak pigmentu dopuszczalny wyłącznie u białych psów, ale zawsze preferowany czarny.

Kufa: Szeroka, głęboka i pełna.

Wargi: Czarne; nie obwisłe. Różowy język.

Uzębienie: Szczeka i zuchwa nie zaokrąglone, lecz tępego kształtu, mocne i silne. Mocne zęby w regularnym i pełnym uzębieniu (dopuszczalny tylko brak P1 i M3) Preferowany zgryz nożycowy, ale dopuszczalny także cęgowy.

Oczy: Ciemnobrązowe, stosunkowo małe, nie wyłupiaste, niemal trójkątnego kształtu. Powieki czarne i przylegające.

Uszy: Pewnie stojące, małe w stosunku do reszty głowy. Jeśli zegnije się ucho do przodu, by zmierzyć jego długość, koniec dotknie górnej powieki. Uszy trójkątne, nieco zaokrąglone na końcach, szerokie u nasady, nie osadzone zbyt nisko. Widziane z boku, uszy pochylone są nad oczami do przodu, stanowiąc przedłużenie linii szyi.

SZYJA: Gruba i umięśniona, z minimalnym podgardlem, dosyć krótka, rozszerzająca się stopniowo ku łopatom. Wyraźnie łukowaty kark przechodzi harmonijnie w podstawę czaszki.

TUŁÓW: Dłuższy, niż wyższy. Skóra nie przesadnie cienka, ani zbyt napięta czy luźna.

Grzbiet: Równy.

Lędźwie: Mocno umięśnione.

Klatka piersiowa: Szeroka i głęboka. Żebra dobrze wysklepione; dobrze rozwinięty mostek.

Dolna linia i brzuch: Umiarkowanie podciągnięte.

OGON: Gruby i dobrze owłosiony, wysoko osadzony, noszony nad grzbietem lub na boku, zwinięty w 3/4, w całości lub podwójnie, zawsze opadający na grzbiet lub poniżej jego poziomu. Koniuszek ogona zwiniętego w 3/4 opada zdecydowanie na bok. Nasada ogona gruba i mocna. Ostatni kręg ogona sięga stawu skokowego, gdy ogon jest opuszczony lub pociągnięty na dół. Włos gruby, prosty i gęsty, bez śladu pióra.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE :

Wygląd ogólny: o mocnym kośćcu; widziane z przodu – proste.

Łopaska: Mocna i silna, umiarkowanie kątowana.

Śródreżce: Nieco ukośne – tworzą kąt 15° z linią pionową.

Łapy: Prosto ustawione do przodu, kocie łapy, zwartej budowy, z grubymi opuszkami.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wygląd ogólny: Mocno umięśnione, szerokie, o kośćcu porównywalnym z kośćcem kończyn przednich.

Zwykle usuwa się wilcze pazury na tylnych kończynach.

Udo: Mocne, dobrze rozwinięte; widziane z tyłu – równoległe.

Kolana: Umiarkowanie kątowne.

Stawy skokowe: Nisko ustawione; nie wykręcone do wewnątrz ani na zewnątrz

STOPY: Proste, kocie łapy, zwartej budowy, z grubymi opuszkami.

RUCH : Mocny, okładający teren, z umiarkowanym wykrekiem i akcją kończyn tylnych. Tylnie kończyny podążają [w jednej linii] za przednimi. Grzbiet pozostaje mocny, stabilny i poziomy.

SZATA:

SIERŚĆ: Dwuwarstwowa. Podszerstek gruby, miękki, gęsty i krótszy, niż włos okrywowy. Włos okrywowy prosty, szorstki/sztywny i nieco odstający od tułowia. Włos na głowie, dolnych partiach kończyn oraz uszach – krótki. Długość włosa na kłębie i zadzie wynosi ok. 5 cm, a więc nieco więcej, niż na reszcie tułowia, z wyjątkiem ogona, gdzie szata jest najdłuższa i najbardziej obfita.

MAŚĆ: Każda maść, np. ruda, płowa, biała, etc., a także pinto (łaciata) i pręgowana. Kolory są błyszczące i wyraźne, natomiast znaczenia równomierne, z maską lub strzałką, bądź bez. Białe psy (jednolitej maści) nie mają maski. Pinto (łaciata) na białym tle mają duże, równomiernie rozmieszczone łaty na głowie i więcej, niż 1/3 tułowia. Kolor podszerstka może różnić się od koloru włosa okrywowego.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie: Psy: 66-71 cm Suki: 61-66 cm

WADY:

Wszelkie odstępstwa od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i dobrostan psa .

- Sucze psy / samcze suki.
- Wąska lub spiczasta głowa.
- Brakujący ząb (z wyjątkiem =P1 i M3).
- Niebieskie lub czarne plamy na języku.
- Jasne oczy.
- Krótki ogon.
- Odstające lub ustawione podsiebnie łokcie.
- Jakikolwiek ślad kryzy lub pióra.
- Bojaźliwość lub złośliwość.

WADY DUŻE:

- Brak masy.
- Lekki kościec.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość
- Wyraźne wady budowy lub zaburzenia zachowania.
- Całkowity brak pigmentacji nosa. Nos z niepigmentowanymi obszarami (nos motyli).
- Opuszczone, wiszące lub załamane uszy.
- Przodozgryz lub tyłozgryz.
- Sierpowaty lub nie zwinięty ogon.
- Psy poniżej 63,5 cm; suki poniżej 58,5 cm

NB.

- Każdy pies,
wykazujący wyraźne deformacje budowy i zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.
- Samce
muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.